

idet de kun drive Møllen ved deres egen eller Familjes Hjælp. Amtet reſoluerede derpaa forſkjellige Gange, blandt Andet i 1860 og 1862, at da Møllen egentlig var en Slags Fabrikraft, kunde § 16 i den nævnte Lov ikke komme i Betragtning, alſaa, de nævnte Møllere fik et afſlaaende Svar. Siden henvendte de ſig imidlertid til Indenrigsministeren, og han gav under 6te Februar 1863 et ganſke modsat Svar; men dette Svar blev mærkeligt nok førſt offentliggjort den 20de Juni 1871 af Herredsfoged Nygaard paa Bornholm, og i al den Tid have alſaa Møllerne uretmæssigt været afkrævede denne Afgift, ſom Miniſteriet allerede under 6te Februar 1863 havde afgivet Reſolution om, at Møllerne ſkulde være fritagne for at betale. Imidlertid have de jo maattet betale Afgiften fra 1863 indtil 1871, ſom Følge af, at de ikke vare vidende om denne Miniſteriets Reſolution, og ſom alſaa ved en eller anden Forglemmelse ſynes at være bleven henlagt til 1871. Det var da ganſke naturligt, at de nævnte Møllere androge om, at de maatte faae tilbagebetalt de Afgifter, ſom uretmæssig vare blevene dem affordrede; herom erklærede imidlertid Miniſteriet, at det ikke vilde udſtede noget Paa-bud; men da Udvalget ikke kan ſjønne rettere, end at der paa en eller anden Maade er en Forſømmelse tilſtede, udviſt af en Autoritet, forſaa-vidt man gaar ud fra, at Miniſteriets Reſolution af 1863 er overensſtemmende med Loven, ſaa maa jo ogſaa Møllerne uretmæssigt have ſvaret en Afgift, ſom de ikke burde have ſvaret. Da denne Afgift imidlertid tilbels er af kommunal Art, ſaa er det muligt derfor, at Miniſteriet ikke har ſet ſig iſtand til at udſtede noget Paa-bud derom. Jeg ſkal ikke udtale mig nærmere, idet hele Udvalget er enigt om at henviſe dette Andragende baade til Finantsministeren og til Indenrigsministeren, da det berører begge de nævnte Miniſtre. — Indstillingen Nr. 5 angaar, ſom det vil ſes, et Andragende fra Enken Ellen Marie Senſen. Hun har, ſom det er oplyſt i Betænkningen, giftet ſig med Invaliden Lars Pedersen Skee i Søllerup, og da hun giftede ſig med ham, var han vel Invalid, men fik ingen Penſion. Det er alſaa pienſynligt, at der ikke kan paahvile hende den mindſte Miſtante om, at hun ſkulde have giftet ſig med ham af Henſyn til Penſionen. Dette er det One, og det Andet er, at han førſt fik Invalidunderſtøttelse i 1865, uagtet der upaatvivelſig tidligere kunde have tilkommet ham en ſaadan. Han ſøgte den nemlig ikke før paa Grund af, at han ikke trængte til den. Da han imidlertid i det nævnte Aar kom til at trængte til den, ſøgte han den og fik den. Af diſe 2 Grunde, dels at Enken vel har giftet ſig med ham efter at han er bleven Invalid, men paa ingen Maade har giftet ſig med ham for at erholde Penſion efter ham, og dels at han desuden ſynes at have viſt nogen Uegenmytte ved ikke at have gjort Fordring paa

Penſion før 1865, er Udvalget ogſaa enigt i at henviſe dette Andragende til Finantsministeren. — Dernæſt er der et Andragende fra Bavlensforeningen om en Underſtøttelse. Der forelaa ogſaa iſſor et lignende Andragende. Den Gang var Medlemmernes Antal kun 1,200; men iaar er det ſteget til 1,666. Det er meſt Husmand og Saandværkere, Foreningen beſtaar af. Det aarlige Bidrag, de give, er imidlertid ikke mere end 1 Krone, og derfor erholde de Foreningens Lidsſkrift gratis, ligesom der tilſtaas Reifeunderſtøttelser til mindre Formuende for at reife til Udſtillinger for Bavlens. Iſſor kunde Udvalget ikke anbefale dette Andragende af Henſyn til, at man ikke vidſte, om det havde været hos Indenrigsministeren; men da det iaar ſes, at de Paagjældende have ſøgt Indenrigsministeren, har Udvalget været enigt om at anbefale Andragendet af Henſyn til den virkelig ſtore Gavn, ſom den nævnte Forening upaatvivelſig gjør. Den maa ſiges at gjøre ſtor Gavn, hvad enten man tager Henſyn til ſelve Produktet, ſom er blevet meget forbedret, ſiden dette Selskab ſtiſtedes, eller der tages Henſyn til, at man, ſiden det ſtiſtedes, har lært paa en lang bedre, baade mere økonomiſt og, jeg kan ogſaa ſige, mere naturlig Maade at behandle Bierne. Det kan desuden ikke negtes, at Foreningen bidrager til at ophjælpe en Huslid hos de mindre Formuende, ſom er gavnlig, idet den netop anvendes paa Liden, da de Paagjældende ellers Intet have at beſtille. Jeg tænker nærmest paa Kubernes og Stadernes Dannelſe. Smaaſolk kunne jo ſætte Konen eller Børnene til at paſe Bierne, ſaa at Manden ikke behøver at udføre denne Gjerning. Udvalget har derfor ment, at det er et meget prisværdigt Formaal, Selskabet har ſat ſig, og at det fortjener Underſtøttelse, ſaa meget mere ſom andre Lande, ſ. Ex. Tyſkland, yde betydelige Bidrag til dette Formaaſ Fremme, uagtet Betingelserne for Bavl der langtfra ere ſaa gunſtige, ſom de ere her i Danmark. — Indstillingen Nr. 8 angaar, ſom det vil ſes, et Andragende fra Enken efter Skibſpører Pønnes Pedersen Dahl. Han var indtil 1858 anſat ved den færøſke Handel og tjente Staten tro i ikke mindre end 35 Aar. Som Beviſ paa hans Troſkab anføres, at han iſtedetfor at faae en Penſion af 150 Rd. ved Rigsdagens Medvirkning i ſin Tid fik 250 Rd. i Penſion. Enken ſaavelſom hendes Mand ſtode i den Formening, at hun ogſaa var penſionsberettiget. Det viſte ſig imidlertid, at dette ikke var Tilfældet, hvorfor hun henvendte ſig til Juſtitsministeren; men denne ſvarede, ſom det ogſaa fremgaar af den Skrivelse, der er ſtillet i Epidſen for Udvalgets Betænkning, at han ſavnede Midler til at kunne hjælpe hende. Det ſynes efter denne Skrivelse, at det netop var af Mangel paa Midler, at Miniſterien ikke kunde yde hende Underſtøttelse, men at han ellers kunde være tilbøielig dertil. Denne Enke er desuden i trængende Omſtændigheder og